მეკარემ იმედი გაამართლა

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 4 აპრილი.

“დინამო” (თბილისი) _ “ლოკომოტივი” (მოსკოვი) _ 0:0.

“დინამო”: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ხურცილავა, ხინჩაგაშვილი (კუტივაძე, 25-ე წ.), პეტრიაშვილი, გავაშელი, მჭედლიშვილი, გუცაევი, გ. ნოდია, ლ. ნოდია (ყიფიანი, 73-ე წ.).

“ლოკომოტივი”: მილესი, ვაშჩენკოვი, გონჩაროვი, კლიკოვი, პერეგონცევი, ჟურავლიოვი, ჩესნოკოვი, შელუდკო, დავიდოვი, კოზლოვი, სპირიდონოვი.

მსაჯი: ი. ბალიკინი (დნეპროპეტროვსკი).

დუბლიორები _ 3:0 “დინამოს” სასარგებლოდ. ბურთები გაიტანეს წერეთელმა, ქარქაშაძემ და კუტივაძემ.

როცა მონაწილე გუნდების შემადგენლობათა გამოცხადებისას დიქტორმა თბილისის “დინამოს” მეკარედ დავით გოგია დაასახელა, ტრიბუნებზე აქა-იქ თავშეკავებული, ძუნწი ტაში გაისმა. ეტყობა, ავანსად არავის უნდოდა თავისი დამოკიდებულება გამოეჩინა ჩვენი ახალი მეკარის მიმართ, მაგრამ უკვე თამაშის მსვლელობაში, როცა გოგიამ ორი უძნელესი ბურთი აიღო ჩესნოკოვისა და სპირიდონოვისგან, დამაჯერებლად ითამაშა მაღალ ბურთებზე გამოსვლისას, ტაშმა იმატა და მაყურებელმაც სრულად გაიმეტა ის, რაც ახალგაზრდა სპორტსმენმა დაიმსახურა. გვინდა იმედი გამოვთქვათ, რომ გოგია ღირსეულად გააგრძელებს თბილისის “დინამოს” განთქმულ მეკარეთა მდიდარ ტრადიციებს.

XXXIV ჩემპიონატის პირველი მატჩი იოლი არ გამოდგა ჩვენი გუნდისთვის. “ლოკომოტივმა”, რომელიც ორი წლის “შესვენების” შემდეგ კვლავ დაუბრუნდა უმაღლეს ლიგას, იბრძოდა უკიდურესი თავგამოდებით, მთელი ძალით, ენერგიით, და აიღო კიდეც დაგეგმილი ქულა. როცა მატჩი დამთავრდა, სტუმრები კმაყოფილი, თავაწეული მიემართებოდნენ გასახდელისკენ. დინამოელთა შორის კი განვლილი ბრძოლით კმაყოფილი არავინ ჩანდა. დებიუტანტთან საკუთარ მინდორზე ქულის დაკარგვა, რა თქმა უნდა, აშკარა წარუმატებლობაა.

თამაში მთლიანად დინამოელთა ტერიტორიული უპირატესობით მიმდინარეობდა. “ლოკომოტივის” კართან ბევრი კუთხური ბურთი მიაწოდეს. საგოლე ვითარება შეექმნათ გ. და ლ. ნოდიებს, გუცაევს, ყიფიანს, კუტივაძეს. მასპინძლებს მილესის კარის აღება შეეძლოთ შორი დისტანციიდანაც, მაგრამ მატჩის დრო ისე ამოიწურა, გოლის გატანა არ მოხერხდა.

შეცდომა იყო ის, რომ თბილისელებმა ნელ ტემპში, ერთობ აუჩქარებლად დაიწყეს თამაში, რითაც საშუალება მისცეს მეტოქეს მოეწესრიგებინა დაცვითი ხაზების ურთიერთმოქმედება. პირველი დამნაშავენი ამაში ნახევარმცველები არიან. თანამედროვე ფეხბურთში ანბანურ ჭეშმარიტებას წარმოადგენს ის, რომ შუა მინდორში უპირატესობის მოპოვება არ ნიშნავს ბურთის გარდიგარდმო ტარებას, დაყოვნებას, უსარგებლო გადაცემებს, როცა მოთამაშე ამას ასრულებს არა კომბინაციური ჩანაფიქრის განსახორციელებლად, არამედ იძულებით, მხოლოდ ბურთის დაკარგვის საშიშროებისას. რა აზრი აქვს დაკარგო დრო და ეცადო საკუთრივ მიუტანო ბურთი ფეხებში ფორვარდს, როცა იგი ადრევეა გახსნილი და ტემპში უცდის ზუსტ, შორეულ გადაცემას. გუცაევი, გ. ნოდია ბევრს მოძრაობდნენ, ადგილს იცვლიდნენ, ნახევარმცველები კი ამ მომენტებში უსარგებლოდ კარგავდნენ დროს და ძალას, რომ თვით მისულიყვნენ იქ, სადაც წამის წინ მათი პარტნიორი უკვე იყო. ტემპის დაკარგვა “დინამოსთვის” არც ერთი წუთით არ შეიძლება. ბრძოლა მოითხოვს სისწრაფეს, დაუყოვნებლივ კომბინაციურ გადაწყვეტას, მოულოდნელობას. დაუმატეთ ამას ისიც, რომ ჩვენი ნახევარმცველები მთელი შემადგენლობით გადადიან შეტევაზე და მოწინააღმდეგე რომ ბურთს იგერიებს, საჩქაროდ არ ბრუნდებიან უკან. ამის გამოც მცველებს დიდ ტერიტორიაზე უხდებათ გაშლა კონტრიერიშის მოსაგერიებლად.

აი, უკვე მერამდენე მატჩია ჩვენმა გუნდმა ვერ შეძლო მინდორზე თავისი მთლიანი საბრძოლო შემადგენლობით გამოსვლა. ტრავმები და ავადმყოფობა სისტემატურად თან სდევს წამყვან მოთამაშეებს, ზოგიერთი ვერა და ვერ შევიდა ფორმაში.

ჩემპიონატი ჯერ მხოლოდ დაიწყო. იმედია, თბილისელთა კოლექტივი ყველაფერს გააკეთებს, რათა თავი დააღწიოს საგაზაფხულო ხარვეზებს და თავისი ნამდვილი შესაძლებლობანი გვიჩვენოს.

რ. ქორიძე.
“ლელო”, 6 აპრილი, 1972 წ.